

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Викуплення Ісуса Христа

Говорячи про Викуплення Ісуса Христа, ми згадуємо події, які відбулися понад двох тисяч років тому у Гефсиманському саду та на Голгофі. Завдяки цим подіям всі люди отримали безцінний дар спасіння від своїх гріхів та можливість вічного життя. Через Спокуту нашого Спасителя всі несправедливості, тяготи та біль, через які ми проходимо у земному житті, можуть бути повністю відшкодовані та навернені нам на благо. Благословення, яких ми позбавлені у цьому житті, будуть дані нам у вічності. І хоча Спаситель не може полегшити всі наші страждання негайно, Він благословляє нас втіхою, розумінням та силою “зносити свої тягарі з легкістю” (Мосія 24:15). Саме тому Спаситель проголосив: “Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!” (Матвій 11:28) Як навчав пророк Алма з Книги Мормона, благословення Викуплення будуть виповнюватися у нашому земному житті й у вічності відповідно до того, як ми будемо виявляти віру в Ісуса Христа, каятися, христитися у відпущення гріхів та отримувати дар Святого Духа (див. Алма 7:14). Якщо ми будемо слідувати настановам Алми та будемо залишатися вірними своїм завітам, то зможемо успадкувати найвеличніший з усіх Божих дарів, а саме вічне життя (див. УЗ 14:7).

У мірі того, як ми отримуємо благословення Викуплення, у нас будуть

з’являтися можливості ділитися цими благословеннями з іншими людьми. Зі Священних Писань ми дізнаємося, що Спаситель має різні якості. Одна з них—вміння співчувати. Перед усім значення слова “співчувати” описує суть виповненої Ісусом Христом Спокути. Співчуваючи, ми розділяємо тягар чужої ноші й виявляємо під час цього такі якості, як співчуття та співпереживання. Одного разу мене з роботи зустріла моя дружина Лідія і почала описувати мені складні обставини, в яких вона опинилася і які мала подолати під час моєї відсутності. Моя реакція не змусила себе довго чекати. Майже не замислюючись, я почав давати раціональні, на мій погляд, поради про те, як усунути проблему, що виникла.

Але у відповідь, як завжди м’яко і з любов’ю, Лідія дала мені зрозуміти, що вона у першу чергу очікувала від мене співчуття та співпереживання, а не порад щодо вирішення проблеми. Урок, отриманий тим вечором, не лише допоміг мені краще усвідомити важливе значення цього принципу, але, завдяки йому, я побачив зв’язок між вмінням співчувати та Викупленням Спасителя.

Ми також можемо слідувати прикладу Ісуса Христа та застосовувати на практиці принципи Його Спокути, коли беремо чийсь ношу на себе. Одна сестра розповіла мені історію про те, як вони з чоловіком сходили у театр. Купивши заздалегідь квитки та очікуючи на прийомний вечір, вони увійшли у

Старійшина Олексій Самайкін,
другий радник у президентстві
Східноєвропейської території.

“Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!”
(Матвій 11:28)

зал та попрямували до своїх місць. Підійшовши ближче, моя знайома побачила, що не зможе у повній мірі насолодитися виставою, через те що більшу частину сцени їй загороджувала колона.

Зі слів сестри я знаю, що спочатку вона відчувала сильне обурення. Вона була готовою звернутися до адміністрації театру з вимогою надати їй інше місце, але потім, оглянувши зал, побачила, що майже всі місця зайняті. Вона зрозуміла, що якщо їй і дадуть краще місце, то комусь іншому, напевно, прийдеться сидіти саме на її місці. У той момент неочікувана думка прийшла до неї. Якщо комусь все одно прийдеться страждати, сидячи на цьому місці, то чому б їй не взяти цю ношу на себе і не дозволити іншим гостям театру насолоджуватися виставою у повній мірі.

Для мене це простий приклад, як у повсякденному житті ми можемо застосовувати принципи Викуплення Ісуса Христа, беручи на себе більш важку ношу й тим самим роблячи легшим чиєсь життя.

Спаситель навчав: "Хто душу свою зберегає, той погубить її, хто ж за Мене погубить душу свою, той знайде її" (Матвій 10:39). Наслідуючи приклад нашого Спасителя, проявляючи віру у Його Спокуту, шукаючи можливості полегшити життя ближнім, ми без сумніву будемо ставати більш схожими на Нього. Врешті-решт наш духовний ріст буде вимірюватися не тільки нашими справами, але й тим, ким ми стали, пройшовши земний шлях. ■

Хористи після концерту з диригентом Богданом Пушаком (у центрі).

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Плоди співпраці

Катерина Сердюк

Харківський приход, Київський Український кіл

У 2016 році в процесі підготовки і проведення святкового концерту в Київському оперному театрі, присвяченому 25-річчю Церкви в Україні, у нас зав'язалася співпраця з Богданом Пушаком, диригентом Метрополіс-оркестру. Завдяки цій співпраці концерт пройшов з великим успіхом. Члени Церкви виступали у супроводі оркестру, а деякі грали в ньому разом з оркестрантами. Наприкінці 2016 року музиканти оркестру взяли участь у Різдвяному концерті.

А минулого року Богдан Пушак запропонував хору Київського колу взяти участь у концерті "Голівуд-Київ", під час якого виконувалася музика з голівудських фільмів. У ньому також звучало багато Різдвяної музики, а хор Київського колу разом з відомим у Києві хором "Хрещатик", виконав твір до кінофільму "Один вдома". Цей твір непростий, але цікавий. І хоча було небагато часу, хористи доклали максимум зусиль, щоб вивчити його і гідно виконати в супроводі оркестру під керівництвом Богдана Пушака.

Репетиції проводилися по вечорах у неділю. На них царювала особлива атмосфера, тому що в Різдвяну пору так хочеться не лише отримувати, а й віддавати. Хористи дарували свій

час, свої таланти і зусилля Тому, Чие народження вони готувалися святкувати особливим концертом.

Успіхом хор багато в чому зобов'язаний Михайлу Трохименку. А особливим прикладом для хористів були подружні місіонерські пари, які служать у Київському храмі і які із задоволенням брали участь у репетиціях, надихаючи всіх своїм ентузіазмом.

Концерт відбувся 26 грудня в Міжнародному центрі культури і мистецтва і приніс як учасникам, так і глядачам величезне задоволення.

Сподіваємося, що така плідна співпраця з диригентом Богданом Пушаком продовжиться і нам вдасться здійснити багато цікавих і творчих планів.

Наш хор продовжує репетиції й готується до наступних виступів. У програмі духовна музика, музика українських композиторів, а також аранжування відомих церковних гімнів.

Музика допомагає учасникам хору підтримувати позитивний емоційний і духовний настрій, а також спілкуватися й більше пізнавати одне одного. Музика приносить радість у наше життя й дає можливість ділитися євангелією з ближніми. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Приклад Пророка

Катерина Тилгіна

Святошинський приход, Київський Український кіл

На початку цього року пішов з життя пророк Томас С. Монсон. У мене з ним пов'язані яскраві духовні враження. Він приїздив у Київ освячувати наш новий храм. У нас було особливе благословення брати участь у сесії освячення. Мій син Олексій акомпанував хору, а його дружина співала в хорі. Олексій провів мене до залу, і я сіла біля піаніно.

Президент Монсон освячував наш храм, стоячи зовсім неподалік мене. Дивлячись на нього, я відчувала його лагідність і ніжність, які

він мав до нас. Це виходило з нього. Тоді я зрозуміла й духовно відчула слова, які чула від інших прихожан: “Ми любимо вас, президенте Монсоне!” У той момент моя любов до цієї людини тонким струмочком приєдналася до широкої річки любові багатьох членів Церкви.

Президент Монсон—великий приклад для всіх нас, приклад християнського служіння, мудрості, відданості Господу, доброти. Такими і ми повинні бути. Жити—і любити. Жити—і служити. ■

Стояти на святих місцях

Богдана Єрко

Луцька філія, Львівський округ

Стояти на святих місцях—це те, до чого нас завжди закликає Небесний Батько. “Якщо Ви мене любите,—Мої заповіді зберігайте!” (Івана 14:15). Це є один з моїх улюблених віршів, який завжди нагадує про те, як ми можемо проявляти щодня свою любов до Нього. Також Господь нам дає наступне обіцяння: “Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю його, і обявлюсь йому Сам” (Івана 14:21). Отже, виконуючи дану заповідь, ми, по

суті, запускаємо так званий процес взаємодії з нашим Небесним Батьком. Тоді ми перебуваємо в Ньому, а Він в нас, і таким чином любов між нами і Господом буде повноцінно зростати і вкорінюватись у наших серцях. Результатом цього є постійне напарництво Святого Духа і прояв любові до інших людей.

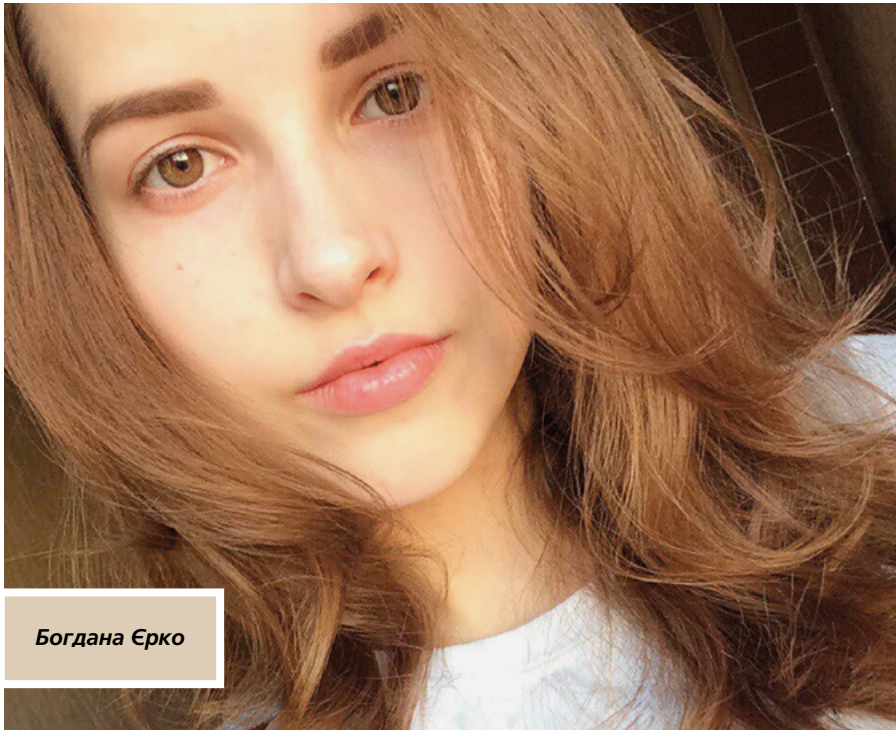
Дотримуватися заповідей нелегко лише тоді, коли ми ще не почали цього робити. Але як тільки наші знання почнуть впливати на наші дії, кожен зможе зрозуміти, що праведність означає щастя. Щоразу,

коли мене питають: “Чи це взагалі має сенс обмежувати себе стількима правилами?”—я відповідаю, що, безперечно, воно того варте. Дотримуючись заповідей, ми не обмежуємо, а захищаємо себе від небезпек світу. Зараз мені важко уявити, яким би було моє життя, коли б я обрала інший шлях.

Хочу розповісти про декілька чудових способів, які допомагають нам міцно стояти на святих місцях:

По-перше, це позитивне мислення. “Істинно Я кажу вам, Мої друзі, не бійтеся, нехай серця ваші заспокоються; так, завжди радійте і в усьому приносьте дяку” (УЗ 98:1). Існує безліч інших віршів, де Господь закликає нас радіти, бути позитивно налаштованими і вдячними. Матеріальна реальність—це відображення нашого способу мислення. Усе діє досить просто у людській системі: енергія думки, “підсвічуючи” той чи інший сектор простору варіантів, матеріалізує його. Тобто лише від наших думок залежить, яку реальність ми створюємо навколо себе. Якщо ми думаємо про хороші речі, згодом вони матеріалізуються у хороші наміри, а наміри—в дії, наприклад, у служіння. А коли ми служимо ближньому своєму, ми лише служимо нашому Богу.

По-друге, молитва. “Але ось, я кажу вам, що ви повинні молитися завжди, і не слабнути; що ви не повинні робити жодної справи для Господа, щоб наперед не помолитися Батькові в ім'я Христа, щоб Він освятив твої діла для тебе, щоб твої діла були на

Богдана Єрко

користь твоєї душі” (2 Нефій 32:9). Коли ми спілкуємося з людиною, відбувається обмін інформацією, досвідом та думками, отже, ми навчаємося чомусь новому. Тоді наскільки ж цінними є розмови з нашим Небесним Батьком, Наймудрішою та Наймогутнішою Істотою у цілому Всесвіті? В одному з віршів сказано: “Радься з Господом в усіх своїх діяннях” (Алма 37:37). Я б хотіла зацентувати увагу на слові “радься”. Ми повинні пам’ятати, що молитва—це не монолог. Нам потрібно питати у Нього і слухати, знову питати, розповідати про свої відчуття і знову слухати. Коли ми розмовляємо з Господом, Він вкладає у нас лише найкраще. Його вплив може стати для нас опорою в часи випробувань.

По-третє, вивчення Писань. “Тож ці сини Мосії були з Алмою тоді, коли ангел вперше явився йому; тому Алма зрадив надзвичайно, що побачив своїх братів; і що ще додавало йому радості—вони все ще були його братами у Господі; так, і вони зміцніли у пізнанні істини; бо вони були чоловіками з твердим

розумінням, і вони вивчали писання старанно, щоб вони могли знати слово Бога” (Алма 17:2). Біблія та Книга Мормона—це “інструкція” Небесного Батька про те, як Його діти можуть бути щасливими й отримати спасіння. Щоденне вивчення Писань є цінним внеском у наше вічне життя. Я впевнена, що усі ми могли помічати, що день, початий з вивчення Святих Писань—це вдалий день. Небесний Батько заповідає нам завжди шукати. Який би раз ми не читали Книгу Мормона або Біблію, щоразу знаходимо щось нове і важливе для себе. Щодо цього твердження, хочу поділитися одним чудовим віршом, який стимулює мене знаходити у Його вченнях щось нове та розширювати своє розуміння простих істин. Отже, це Учення і Завіти 71:5–6: “Тепер ось, це є мудрість; той, хто читає, нехай зрозуміє і сприйме також; Бо тому, хто сприймає це, буде дано більш рясно, а саме владу”. Важливим є те, з яким наміром ми беремося за дослідження Писань. У першу чергу це має бути за нашим власним

бажанням та з щирим прагненням знайти щось особливе для себе. Якщо ми маємо намір досліджувати, шукати і застосовувати вивчене, тоді наші плоди будуть справді цінними.

По-четверте, це здобуття та збільшення власного свідчення. “Нам не потрібне одкровення, яке б навчало нас ретельно виконувати свої обов’язки, бо нам про це вже було сказано в Писаннях; ми також не повинні чекати одкровення, яке замінить уже отримане нами духовне чи мирське знання, а лише одкровення, що розширить це знання” (Бойд К. Пекер, “Пошуки духовного знання”, *Ліягона*, січ. 2007). Наші батьки або місіонери, які навчали нас принципам євангелії, заклали в нас цю основу вчень. Ми є відповідальними за те, щоб збільшувати наші свідчення про те, чого нас було навчено. Один із шляхів зміцнення свідчення—це ділитися ним. Коли ми свідчимо за впливом Святого Духа, ми отримуємо відчуття, що те, чого ми навчаємо, є істинним. Свідчити—це заповідь. “Бо не смію казати того, чого не зробив через мене Христос на послух поган, словом і чином, силою ознак і чудес, силою Духа Божого, так що я поширив Євангелію Христову від Єрусалиму й околиць аж до Ілліріка” (Римлянам 15:18–19).

Саме ці основні принципи щодня допомагають мені відчувати любов Господа й залишатися вірною своєму Небесному Батькові. Я свідчу, що наше щастя—в Христі, Його любов до нас вічна. Він бачить у нас потенціал. Він бачить, ким ми можемо стати, якщо підемо за Ним. ■

Служіння Господу

Володимир Поліщук

Луцька філія, Львівський округ

У лютому місяці цього року буде 15 років, як я склав завіт з Небесним Батьком. За час перебування у Церкві я служив у багатьох покликаннях, від учителя Недільної школи до президента філії й отримав міцне свідчення, що служіння є однією з основних рис істинного учня Ісуса Христа. Важливо постійно пам'ятати: “Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили” (див. Матвій 25:40).

Коли ми служимо Богу, піклуємося про своїх ближніх, то бачимо духовне зростання і прогрес у нашому власному житті та в житті тих, кому служимо. Причому увияти такі позитивні зміни ми навіть не могли. Благословення приходять не тільки завдяки нашим здібностям, але й завдяки нашому правильному вибору. Якщо ми докладаємо достатньо зусиль, щоб досягти цілей Бога, Він буде завжди з нами, буде працювати в нас і через нас.

Готуючись до уроків на зборах кворуму старійшин, я намагаюся зробити це сумлінно, щоб духовне послання уроку допомогло братам зрозуміти матеріал й успішно застосувати його в подальшому житті. Тоді і вони зможуть благословляти життя своїх близьких. Під час підготовки я відчуваю руку Господа і чую “тихий шепіт” Святого Духа. Думаю, що це тому, що у мене є сильне бажання служити братам і їхнім

*Мета Церкви—
заохочувати, навчати,
піднімати і надихати.
Наша Церква надає нам
можливості співчувати,
виявляти милосердя й
служити у різний спосіб.
Призначення Церкви—
благословляти наше
життя, покращувати
наші домівки, наші
громади, наш народ.*

сім'ям, усім членам приходу. Йдучи таким шляхом, ми зростаємо у вірі й вдосконалюємося самі.

Коли нам здається, що ми слабкі, але маємо бажання служити Богу, Він зміцнює нас, і ми стаємо сильнішими. Він буде щедрим і добрим та допоможе нам досягнути Його і наших цілей. Попереду нас завжди йтимуть ангели, щоб підготувати шлях для нас і полегшити його. Але таку допомогу ми отримуємо лише тоді, коли наше серце буде відкрите для Бога і для служіння ближньому, коли в нас буде велике бажання робити це!

Бог благословляє мене і мою сім'ю тим, що Він дає мені можливість служити своїй сім'ї. Я можу допомагати по дому, не дивлячись на мій стан здоров'я, можу помити посуд, трохи прибирати; влітку я збираю яблука в саду і сушу їх, готую варення; збираю і консервую помідори. Роблячи це, я відчуваю любов Господа. Не маючи змоги багато працювати фізично, я можу присвятити свій час вивченню Святих Писань самостійно або з моєю прекрасною дружиною. Потім можу поділитися своїми знаннями і свідченнями із меншим сином Богданом, який служить на місії повного дня

у Лондонській місії, та зі старшими синами. Завжди намагаюся свідчити. Часто я веду уроки по Скайпу. Я вчитель кворуму, а від недавнього часу маю покликання першого радника президента кворуму старійшин.

Завдяки служінню моїх братів і сестер мені і мого служіння їм, я отримую багато благословень. Бог завжди мене благословляє через допомогу моєї дружини, яка постійно доглядає за мною. Багато благословень я отримую через сина Богдана, він дуже підтримує нас духовно. Ми працюємо над конкретними завданнями з путівника для місіонерського служіння “Проповідуйте Мою євангелію”. Багато служили нам місіонери повного дня. Я знаю, що це все прояви турботи нашого Небесного Батька!

Щоб бути готовими служити Господу, ми повинні завжди відчувати спокій у серці, не боятися своїх слабкостей, звеличувати свої покликання. У першу чергу, ми повинні бути хорошими домашніми вчителями!

Господь встановив Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів для того, щоб допомогти нам виконати обов'язок—служити Богу та своїм ближнім. Мета Церкви—заохочувати, навчати, піднімати і надихати. Наша Церква надає нам можливості співчувати, виявляти милосердя й служити у різний спосіб. Призначення Церкви—благословляти наше життя, покращувати наші домівки, наші громади, наш народ. Уся євангелія Ісуса Христа—це славетне послання надії, щастя і радості. ■

Безцінний досвід храму

Артем та Владислава Логінови

Хмельницька філія, Львівський округ

Артем: Ми з моєю дорогою дружиною хотіли б поділитися з вами, нашими братами і сестрами, важливим духовним досвідом, який здобули під час останнього відвідування храму. Ця подія стала особливою для нас обох, тому що вперше в житті ми поїхали туди, щоб виконувати обряди за наших родичів. Це була не перша поїздка. Я відвідував храм ще до своєї місії, а Влада майже одразу після навернення. Однак під час тієї поїздки ми відчували особливий Дух.

Востаннє ми були в храмі, щоб запечатати нашу сім'ю на вічність. Повернувшись додому, я був дуже здивований тим, як швидко можуть втратитися й забути ті прекрасні відчуття, які ми мали у храмі. Всілякі

буденні справи охопили нас, і ми майже не відчували, що чогось не вистачає. Я зрозумів різницю тільки, коли ми знов були на порозі дому Господнього, тримаючи в руках картки з іменами наших рідних. І ось минуло вже кілька місяців з того моменту, але ті незабутні враження і нові свідчення продовжують надихати нас.

Коли я в храмі, то відчуваю, що наповнююсь любов'ю до всіх оточуючих і прагну того, щоб кожную хвилину ставати кращим. Важко описати враження, які з'являються, коли ти виконуєш обряди саме за своїх родичів. Безсумнівно лише те, що, завдяки такому служінню, ми здобуємо нові знання та яскраві духовні враження. Тепер я думаю, що час передати клавіатуру, на якій я друкую, моїй дружині, і вона сама розкаже про свої враження.

Владислава: Храм змінив мене, і в мене з'явилася можливість зробити те, що перетворило мене на щасливу людину. Коли я і мій коханий чоловік брали законний шлюб у ЗАГСі й отримали відповідне свідоцтво, воно не мало для нас вагомого значення. Пам'ятаю, коли ми вийшли із ЗАГСу з обручками, ми були найщасливішими. Але, подивившись одне на одного, сказали, що не зрозуміли, що ж в нашому житті змінилося, окрім штампів у паспортах. Яка ж вагома різниця між цією подією й тим, що відбулося в храмі, коли ми запечатували наш шлюб на вічність! Ми хвилювалися, тому що дуже хотіли мати можливість бути разом цілу вічність. Вийшовши з храму,

ми відчували—наш світогляд змінився. Всім серцем ми відчували спокій та радість від отриманої можливості.

Через якийсь час з'явилося бажання допомогти нашим померлим родичам отримати такі самі благословення та радість, які здобули ми. Виконуючи обряди за своїх рідних, ми відчуваємо, що служимо їм. Це і є найбільша радість від служіння у храмі—допомагати комусь отримати вічну істину та радість.

Картина храму в нашому домі завжди нагадує про той неповторний духовний досвід, який ми отримуємо від служіння у храмі. Ми вдячні Богу за те, що Господній дім розташований так близько від нас. Прийде час, коли ми зможемо побачити своїх родичів, які прийняли євангелію, й об'єднатися у великій та вічній родині.

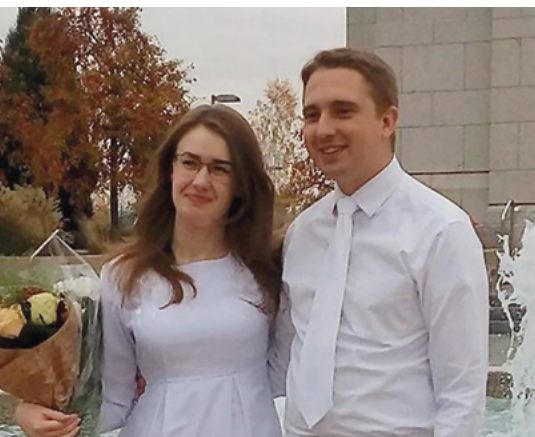
Приходьте до храму, щоб служити своїм рідним—це глибокий духовний досвід, який приносить справжнє щастя у ваше життя! ■

Храмова поїздка —важливі духовні відкриття

Влад Дідушок

Луцька філія, Львівський округ

Нещодавно здійснилася моя довгоочікувана мрія—служити у Київському Українському храмі. Служив я разом із моїм татом та іншими прихожанами.

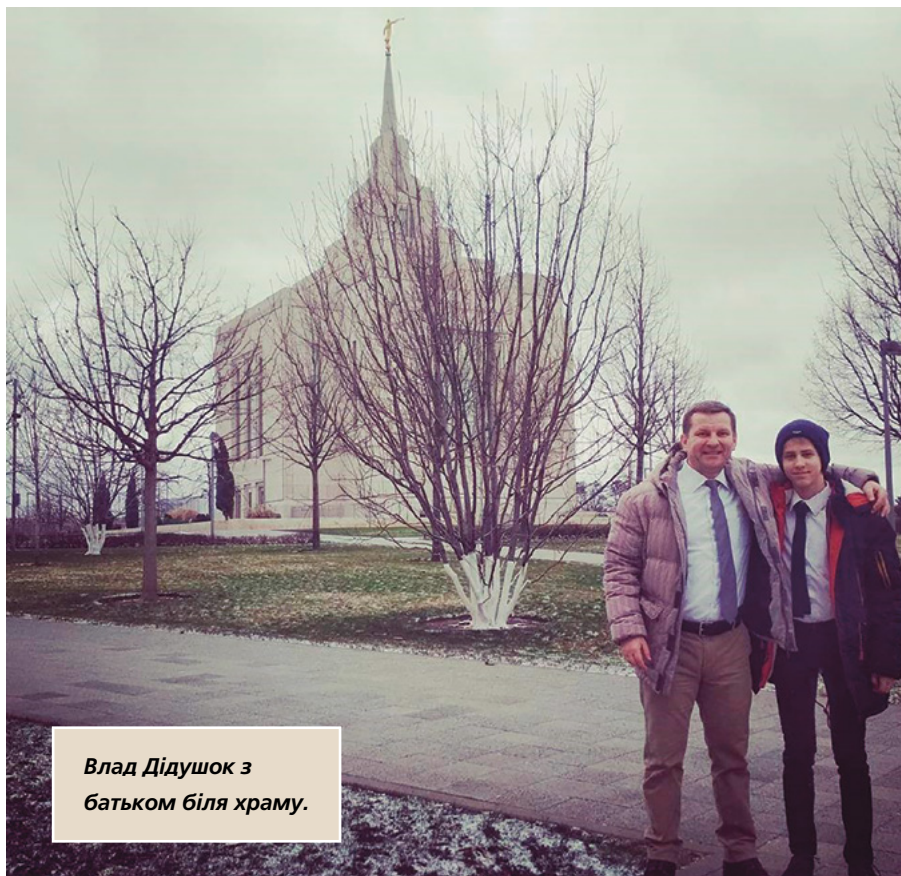

Артем і Владислава Логінови

Це була поїздка для молоді. Важко висловити всю ту радість, яку я відчув, побувавши у храмі, зустрівши своїх друзів. Та зустріч була приємною, тому що вони продовжують залишатися вірними Господу.

Увійшовши до храму, я поринув у стан блаженства й духовної зустрічі з Небесним Батьком та Ісусом Христом. Нарешті настав момент, коли я повинен був іти на сесію хрищення та конфірмації. Мій тато дав мені кілька карток з іменами моїх прадідусів. Для мене було привілеєм виконати за них спасительні обряди. Коли я увійшов у христильну купіль, то зрозумів, наскільки важливий та чудовий обряд я виконую. Я мав прекрасні почуття в душі!

Пізніше всі учасники поїздки зустрілися з президентом храму та його дружиною. Духовна думка, якою вони поділилися, була повчальною для нас. В образному значенні Господь—наш Пастир, а ми—Його вівці. Часом стається так, що кожен із нас робить щось своє, не слухаючись Пастиря. І хоча Він знайшов для овець найкраще пасовище з чудовими умовами, та все ж деякі вівці тікають за огорожу, думаючи, що там буде краще, цікавіше і веселіше. Однак з часом вони розуміють, що вони в небезпеці. І насправді, багато вовків навколо чекають на момент, коли можна буде напасти на беззахисну вівцю. І в цю мить вона розуміє, що має повернутися назад до Господаря, аби зберегти своє життя. Так само і з нами. Коли ми проходимо свій життєвий шлях, інколи ми

Влад Дідушок з батьком біля храму.

можемо забувати про те, що зробили для нас Небесний Батько та Його Син Ісус Христос. Тоді ми стаємо вразливими до впливу злого духа та різних мирських спокус. Але ми можемо повернутися на праведний шлях в будь-який момент, якщо приймемо у своє життя Спокуту Господа та покаємося.

Я знаю, що Небесний Батько завжди чує мої молитви, тому що

я Його дитина. Він любить мене! Розумію, що нам треба намагатися бути Його послухними вівцями. Важливо займатися сімейною історією, щоб навіки бути разом з нашими рідними, об'єднаними любов'ю. Храм—це місце, де сім'ї єднаються навіки. Я дуже вдячний Небесному Батьку, що я є частинкою у виконанні Його величного плану спасіння Божих дітей. ■

Чому я вирішила поїхати на місію

Жана Добровольська

Київський Український кіл, Печерський приход

Шістнадцяте січня тепер для мене особливий день, тому що цього дня я отримала покликання служити на місії повного дня. Це хвилююча й незабутня подія. Моя сім'я і друзі підтримували мене й раділи разом

зі мною. Тепер залишилося дочекатися самого відправлення. Але шлях до цього вибору був довгим.

З дитинства мене навчали евангелії. Зростаючи, я зміцнювала свідчення й отримувала духовний досвід,

старанно виконуючи настанови моїх батьків та вчителів. Я чула багато історій про те, як саме з допомогою місіонерів люди приходили до істини й згодом допомагали розбудувати Церкву в Україні. Надихаючою історією для мене завжди була історія навернення моїх батьків та дідуся з бабусею. Саме завдяки їхньому вибору, зробленому багато років тому, я мала можливість пізнати дорогоцінні євангельські істини з дитинства. Та все ж у мене не виникало бажання стати місіонером. До певного моменту.

Закінчуючи програму “Особистий розвиток” у Товаристві молодих жінок, я звернула увагу на ідеал “цнотливість”. Для того, щоб досягнути певних цілей, необхідно виконати проект по роботі над цим ідеалом, і мені було необхідно прочитати Книгу Мормона повністю. Поставивши перед собою визначені часові рамки, я вирішила не відкладати це завдання й прочитала її за півтора дня.

Я не змогла відірватися від цієї книги—настільки вона захопила мене. Я навіть увянути не могла, що вона може справити на мене таке сильне духовне враження. Пам’ятаю, як жадібно читала сторінку за сторінкою, а коли прочитала останні рядки, то не змогла стримати сліз. У ті хвилини я отримала свідчення про істинність Книги Мормона й відчувала непереборне бажання вийти на вулицю й розповісти про неї людям. Мені хотілося, щоб кожна людина пізнала євангелію й могла відчувати, як і я, любов

Небесного Батька до Його дітей. У той момент я усвідомила, що це саме те, до чого прагнуть місіонери.

Бажання поділитися світлом переросло в бажання поїхати на місію. Я поставила собі певні цілі, які згодом допомогли мені втілити в життя мої бажання.

Я вірю, якщо ми йдемо правильним шляхом до вічного щастя,

Господь може зробити нас Своїм знаряддям, щоб ми могли допомогти іншим людям відчувати такі ж радість і щастя, та можливість спастися. Тому прислухайтеся до слів відомого гімна: “Освіти все навкруги; світло дав тобі Господь, не ховай його—виходь, і розтопить біди всі дивне світло у твоїй душі!” ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Мій Друг поруч

Назар Ф.

Київський Український кіл, Печерський приход

Мені 9 років. У грудні минулого року Початкове товариство нашого приходу повинно було виступити на причасних зборах. Учителі роздали нам теми для невеличких виступів. Моя тема звучала так: “Я вибираю наповнювати своє життя тим, що запрошує Святого Духа”.

Я обдумував цю тему. Святий Дух—як гарний друг. Кожного дня, щоб відчувати Святого Духа, я молюся, намагаюся читати Священні Писання, намагаюся вибирати істину й виконувати заповіді Бога. Кожної неділі намагаюся ходити до Церкви, відвідую причасні збори та інші уроки. Це допомагає мені наблизитися до Небесного Батька.

Ще я особливо ціную дружбу з тими, хто надихає мене на добрі справи. У мене є подружка Даша, яка своїм прикладом показує, як я можу ставати кращим. Одного разу вона приїхала до нас у гості, і ми разом молилися й читали Священні

Писання. Вона щиро раділа цьому. Мені також захотілося відчувати таку радість. З того дня я намагаюся частіше вивчати Священні Писання. Це прекрасно мати гарних друзів і бути гарним прикладом для інших. Це також допомагає відчувати поруч присутність Святого Духа. ■

Назар Ф.